

וְאֵי יִחַלֵּף לֵיהֶה הָא אֲיוֹ מִסְאִיב, וְסָאִיב לְכָל מִאן
דָּקָרִיב בְּהִדְיָה.

את חג המצות תשמר, האי איה אחר דאקרי
שמור. ובגין כך בתיב, את חג המצות
תשמר שבעת ימים תאכל מצות באשר צויתך.
שבעת ימים אלין, לאו אינון בשבעת הימים
דסנות, דאיןון עלאיין ואליין תפאין. ועל דא,
באינון הלל גמור, ובהני לאו הלל גמור, ועל
דאינון לחתא, שבעת ימים תאכל מצות. מצות
בתיב חסר בלא ו', דעת לא שראן אינון יומין
עלאיין, רזא דז'.

ואי תימא, בין דהאי רזא דחג המצות אתקדש,
אמאי נחתא, דהא תנין מעליין בקדש ולא
מורידין, אמא נחתא לחתא באינון יומין תפאין.

לשון הקידוש

שהם למטה – שבעת ימים תאכל
מצות. מעט בתוב חסר בלי אותן ו'
שיטים שורדים אלו חיים העליונים, סוד
אות ו'.

וזאת תאמיר, בין שפוד זה של חג
המצות התקדש, מהוע יורד? שערי
למְרֻנָּה, מעליים בקדש ולא מוריידין.
ומהוע יורדת למטה באלו חיים
התחתונים?

הآخر. ואם יחליף אותו, הרי הוא טמא,
ומטמא לכל מי שמתקרב אליו.

את חג המצות תשמר – וזה מקום
שנקרא שמור. ומפני בן כתוב את חג
המצות תשמר, שבעת ימים תאכל
מצות באשר צויתך. שבעת ימים אלו
איןם בשבעת הימים של סוכות, שהם
עלيونים, אלו התחתונים. ועל זה, באלו
הלל גמור, ואלו אין הלל גמור, ועל

תא חוי, בתיב (ויקרא טז) **ובכפר בעדו ובכפר ביתו וגוו'**, **מן דיבפר אצטሪיך** (נ"א לכפרה) **עליה בקדמיה**, **ובתור על ביתיה**. **כגונא דא**, **האי דרגא**, **שאاري לאתקדשא ולגנטקה בקדושה**, **לכפרא עליה**, **וביוון דאייחי אתקדש**, **בעי לכפרא על ביתיה**, **ולקדשא לוזן**, **ועל דא נחתא לחתא** **לקדשא ביתיה**. **ובמה מקדש לוזן**, **בישראל שלתתא**. **בחוشبנא דעומר וביון דאלין מתקדשא**, **בעינו לסלקא לה לעילא**, **דהא כד ביתא רמטרוגיתא אתקדשת**, **בדין סלקת לעילא**, **לאתקשרא באינון יומין עלאין** (דף קפ"ג ע"א) **לעילא**.

יעל דא אנו עבדין חשבנא, **בקיומא על קיימין**, **בגין דאינון יומין**, **יומין עלאין אינון**, **ובן בכל זמנה דעאל בר נש לאינון יומין עלאין**, **בין**

לשון הקידש

בא וראה, **ברוח** (ויקרא טז) **ובכפר בעדו ואחר ביתו וגוו'**, **מי שיכפר אריך לכפר** (לכפר) **על עצמו תחלה**, **ואחר בה על ביתו**. **ברגמת זה**, **מדרגה זו מתחילה** **להתקדש וליצאת בקדשה לכפר עליין**, **וביוון שהוא התקדש**, **אריך לכפר על ביתו ולקדש אותם**, **ועל זה יורד למטה** **לקדש ביתו**. **ובמה מקדש לחם**? **בישראל שלמטה**, **בחשבון העמר**. **וביוון**

יעל זה אנו עושים חשבון בעמידה על הרגלים, **לפי שאלו הימים ימים עליונים הם**. **ובן בכל זמן שנכנס אדים לאלו הימים העליונים**, **בין בתפלת בין**

בצלותא, בין בשבחא, אצטריד לקימא על רגלו, ירבין וגופא בחדא תפנו. ירבין וגופא לקימא, ברכורא דקימא בחיליה, ולא בנוקבא דארחה למשתב. ועוד בגין שבחא דעלמא עלאה.

ובגין דאייה רוזא ברכורא, נשים פטורות מחוישנאה דא, ולא מתחייבן למיימי בר בוכרין, לאתקשרא כל חד בדקא יאות. בנונאה דא, (שמות כג) יראה כל זורה, בוכרין, ולא נשים. בגין רוזא דברית ברכורא אייה, ולא בנוקבא, בגין דקימא רוזא לעילא, נשים לא מתחייבן.

ורוזא אוליפנא הכא, בכל שבעת יומין, מאליין יומין עלאיין, נטלא קדוושא יומא חד (ימתא חד) מאליין תראי, והאי תראי אקרי שבוע, לאתקדש בשבעה יומין עלאיין. וכן בכל שבעה ושבעה

לשון הקודש

בשבח, צרייך לעמוד על רגלו, הירכיהם בעין זה, (שמות כט) יראה כל זורה. וברים ונוגף באחד שם. ירבים ונוגף לעמידה בזבר הוא, ולא בנקבה, ומשום שעמידה סוד שדרפה לשבת. ועוד, משום שכח של לפעלה, נשים לא מתחייבות.

ומזרד למדנו באן, שבל שבעת הימים מלאו הימים העליונים נוטלת הקדשה ביום אחד (ומתא חד) של אלו התחרותנים, וזה התחרותנה נקראת שבוע, שמתוך שיש ח

מֵאַיִן חָמְשִׁין יוֹמִין, עַד וְלֹא עַד בְּכָלֶל, וּבֶר
אֲשֶׁתְּבָחוּ אַרְבָּעִין וְתִשְׁעָה יוֹמִין עַלְאַיִן, אֲשֶׁתְּבָחוּ
לְתִתְאַשְׁבַּע יוֹמִין, דְּאַתְקָדְשִׁו בָּהוּ וְכָל חַד אַקְרֵי
שָׁבּוּעַ, דְּעַל בָּאַיִן שָׁבּוּעַ. וַעֲלֵךְ דָא בְּתִיב, (וַיִּקְרָא כָּג)
שָׁבּוּעַ שְׁבָתוֹת תְּמִימֹת תְּחִינָה. בְּגַיְן דָאַיִן נוֹקְבִּין,
נַקְטָה קָרָא לִישְׁנָא דָנוֹקְבִּין.

וּבֶד אַתְקָדְשִׁו בָּהוּ, וִבְיתָא, מַתְתִּקְנָא לְאַתְחָבָרָא
אֲתִתָּא בְּבָעַלה, פְּרִין אַקְרֵי חַג שְׁבָעוֹת,
מֵאַיִן נוֹקְבִּי דְשָׁאוֹר עַלְיָהוּ אַיִן יוֹמִין עַלְאַיִן,
דְּאַתְקָדְשִׁו בָּהוּ. וְגַיְן כֵּד בְּתִיב בְּשָׁבּוּעֹתִיכֶם, אַיִן
דְּלַבּוֹן, וְלֹא בְּתִיב בְּשָׁבּוֹעֹת, בְּגַיְן דְּהַבִּי נִמְיָן
מַתְקָדְשִׁין יִשְׂרָאֵל לְתִתְאַעֲמָדוֹן.

וַעֲלֵךְ דָא כֵּד מִטּוֹן לְתִשְׁעָה וְאַרְבָּעִין יוֹמִין, הַהוּא
יוֹמָא עַלְאָה דְעַלְיָהוּ, דְאֵיהּוּ יוֹמָא דְחָמְשִׁין,

לשון הקידוש

בְּשָׁבּוּעַ יָמִים עַלְיָונִים. וּבָנְכָל שָׁבּוּעַ
וּשְׁבָעַה מְאַלוּ חָמְשִׁים יָמִים, עַד וְלֹא עַד
בְּכָלֶל. וּבְאַשְׁר נִמְצָאים אַרְבָּעִים וְתִשְׁעָה
יָמִים עַלְיָונִים, נִמְצָאוּ לְמִטְהָה שָׁבּוּעַ יָמִים
שְׁפָתְקָדְשִׁים בָּהֶם, וְכָל אַחֲרֵי נִקְרָא
שָׁבּוּעַ שְׁעוֹלָה בְּאַלוּ הַשְּׁבָעַ. וַעֲלֵךְ זֶה
בְּתוּב (וַיִּקְרָא כָּג) שָׁבּוּעַ שְׁבָתוֹת תְּמִימֹת
תְּחִינָה. מִשׁוּם שָׁאַלוּ נִקְבּוֹת, תְּפִסָּה
הַבּוֹטֵחַ לְשׁוֹן שֶׁל נִקְבּוֹת.

דְּשִׁלֵּיט עַל תְּשֻׁעָה וֶאֱרֶבֶעָן יוֹמִין, רֹזָא דְּכַלְלָא
דְּאוֹרִיתָא, בְּתְשֻׁעָה וֶאֱרֶבֶעָן אֲנָפִין, וּכְדִין הַהוּא
יוֹמָא עַלְאָה, יוֹמָא דְּחַמִּישִׁין, בְּאַתְּעַרוֹתָא דְּלַתְּתָא,
אֲפִיךְ אֲוֹרִיתָא כְּלָלָא בְּתְשֻׁעָה וֶאֱרֶבֶעָן אֲנָפִין.

רַבִּי אֲלֹעָזֶר פָּתָח וְאָמַר, (תהלים פד) גם צפ/or מצאה
בית ודר/or קנו לה אשר שתה אפרוחיה את
מזבחותיך וג�'. גם צפ/or מצאה בית, אלין צפ/or
שמיा, דמנהון שווין מדורייהון לביר, ומנהון שווין
מדורייהון בבי'תא, בגין דר/or, דאייה עופא דשוו
דייריה בבי'תא דבל בר נש, ולא דחיל. אmai. בגין
הכל לא קראן ליה דר/or. Mai דר/or. חירוי, כמה
דאת אמר, (ויקרא כה) וקראתם דר/or, ותרגומו חירוי.
ודא אייה צפ/or דר/or. דהא מיומא דעביד קנא
ביב'תא אפיק בגין, מדורייה בבי'תא חמשין יומין.

לשון הקודש

צְפּוֹר מֵצָאָה בַּבָּיִת, אַלְוֹ צְפּוֹר שְׁמִים
שְׁמָהָם שְׁמִים מַדּוֹרִיכֶם בְּחוֹזֵץ, וּמִמֶּם
שְׁמִים מַדּוֹרִיכֶם בַּבָּיִת, בָּמוֹ הַדָּרוֹר,
שְׁחַוֹא עַופֵּשׁ שְׁעוֹשָׂה דִּירְתָו בַּבָּיִת שֶׁל בֶּל
אַרְךָ וְלֹא מִפְחָד. מַהוּעַ מִפְנֵי שְׁבָלָם
קּוֹרָאים לוֹ דָרוֹר. מַהוּ דָרוֹר? חֲרוּות, בָּמוֹ
שְׁנַאֲמֵר (וַיֹּאמֶר כֵּן) וְקָרְאָתֶם דָרוֹר, וְתַרְגּוּמוֹ
חֲרוּות. וְזֹהוּ צְפּוֹר דָרוֹר. שְׁהָרִי מִיּוֹם
שְׁעוֹשָׂה קֹן בַּבָּיִת, מַזְמִיא בְּנִים, מַגְרוּיוֹ
שְׁעַלְיֵיכֶם, שַׁהְוָא יוֹם הַחֲמִשִּׁים שְׁשׁוֹלֵט
עַל תְּשֵׁעה וְאַרְבָּעִים יָמִים, סָוד בְּלָלוֹת
הַתּוֹרָה, בְּתִשְׁעָה וְאַרְבָּעִים פָּנִים, וְאַנוּ הַיּוֹם
הַעֲלִיוֹן הַהוּא, הַיּוֹם הַחֲמִשִּׁים,
בְּהַתְּעַזְּרוֹתִים שֶׁל מִטְהָה, מַזְמִיא תּוֹרָה
בְּלָולָה בְּתִשְׁעָה וְאַרְבָּעִים פָּנִים.

ולבדת מתרפרשון אלין מאלין, ודה איזה עופא
דאקרי דרור: חירז.

תא חזי מה כתיב, וקדשותם את שנת החמשים
שנה וקראתם דרור הארץ. מהבא נפקא
חרוז לבלא, ובгинן דנפקא מגיה חירז, אורניתא
דנפקת מגיה אקרי חירז. ועל דא כתיב, (שמות לט)
חרוז על הלחת, אל תקרי חרוז, אלא חירות, ודה
אורניתא דאתקרי חירות דהא מה דאפיק יומא
דא עלאה, אקרי חירז, ואיזה חירז לבלא. והאי
יומא איזה חירז עלאה, בגין דאית חירז תתאה,
וחירז עלאה. ה"א עלאה, ה"א תתאה. חירז עלאה.
חרוז תתאה שטחה יזבל בחדא איבן.

תירין נהמי אכלו ישראאל, חד, בד נפקוי ממצרים,
אכלו מצה, ללחם עוגי. וחד במדברא, ללחם

לשון הקידוש

בבית חמשים ימים, ולאחריהם נפרדים
אליו מאלו, והוא עוף שנקרה דרור -
חרוז.

בא וראה מה בתוב, וקדשותם את שנת
החמשים שנה וקראתם דרור הארץ.
מכאן יוצאת חרות לבלים. ומפני
שיצאת מפניהם חרות, תורה שיצאת
מן נקראות חרות. ועל זה כתוב שם
לה חרות על הלחת, אל תקרא חרות
כאשר יצאו ממצרים, אכלו מצה, ללחם

מן הַשְׁמִים. (חד בפסח וחד בשביעות) **דָבָתִיב**, (שמות טז) **הַנְּגִנִּי**
מְמֻטֵּיר לְכֶם לְחַם מִן הַשְׁמִים וְעַל דָא קְרַבְנָא
דִּיוֹמָא דָא נְהָמָא אִיהו. וְעַל נְהָמָא, אֲתָקְרִיבִוּ כָל
שָׁאָר קְרַבְנִין. **דִּנְהָמָא אִיהו עֲקָר,** **דָבָתִיב**, (ויקרא כג)
וְהַקְרָבָתָם עַל הַלְּחָם שְׁבָעַת כְּבָשִׂים וְגוּ, **וּבְתִיב** (ויקרא
כט) מְמוֹשְׁבָתִיכֶם תְּבִיאוּ לְחַם תְּנוּפָה וְגוּ, **דָא אִיהו נְהָמָא דָא חֲבִיכִימָו בֵּיתָ יִשְׂרָאֵל,** **חֲמַתָּא עַלְאהָ**
דָא רִיְתָא, וְעַלְוָה בָאַרְחָה.

הַשְׁתָּא אֵית לֹן לְאִסְתְּכָלָא, **בְּפָסָח נְפָקִי** **יִשְׂרָאֵל**
מִנְהָמָא דָא תְּקִרֵּי חַמֵּץ, **בְּתִיב**, (שמות יג)
וְלֹא יַרְאָה לְךָ חַמֵּץ, **וּבְתִיב** (שמות יב) **כִּי כָל אָוָל**
מִחְמַצֶּת (דף קפ"ג ע"ב) **מַאי טָעָמָא.** **בְּגַין יִקְרָא דְהַהוּא**
נְהָמָא דָא תְּקִרֵּי מַצָּה. **הַשְׁתָּא דָזוּכוּ יִשְׂרָאֵל לְנְהָמָא**
עַלְאהָ יִתְיר לֹא יִאָוֶת הָזָה לְאִתְבְּטָלָא חַמֵּץ, **וְלֹא**
אֲתָחִזְיא בָּלָל. **וְאַמְּאֵי קְרַבְנָא דָא,** **חַמֵּץ הָזָה,**

לשון הקודש

ענִי. ואחד במדבר, לְחַם מִן הַשְׁמִים (אחד בפסח ואחד בשביעות), **שְׁבָתוֹב** (שמות טז) **הַנְּגִנִּי**
עַלְיוֹנָה שֶׁל הַתּוֹרָה, **וְנְבָנָו בְּקָרְבִּיהָ.**
מְמֻטֵּיר לְכֶם לְחַם מִן הַשְׁמִים. וְעַל זה
קְרַבְנו **שֶׁל יוֹם זה** הָוָא לְחַם. וְעַל לְחַם
מִקְרִיבִים כָּל שָׁאָר קְרַבְנּוֹת, **שְׁהַלְחָם**
הָוָא חֲעָקָר, **שְׁבָתוֹב** (ויקרא כט) **וְהַקְרָבָתָם**
עַל הַלְחָם שְׁבָעַת כְּבָשִׂים וְגוּ, **וּבְתִיב** (שם)
מְמוֹשְׁבָתִיכֶם תְּבִיאוּ לְחַם תְּנוּפָה וְגוּ).

דכתייב סלט תהיינה חמץ תאפיקנה. ותו, דהשתא ביזמא דא אטבטל יוצר הרע, ואורייתא דאתקנוי חירז אשתקחת.

אלא, למלבא דהוה לייה בר יהידי, וחלש. יומא חד הוה תאיב לሚבל, אמרו יכול בריה דמלבא (ס"א מיבלא דאסותא) אסוטא דא, ועד דייבול לייה, לא ישתח מיכלא ומזונא אחרא בביתא. עבורי הבי. פיוון דאכל ההוא אסוטא, אמר מבאן ולחהלהה ייבול כל מה דאייה תאיב, ולא יכילה לנוקא לייה.

כח כド נפקו ישראל ממצרים, לא הו ידע עקרה ורוא דמיהמנותא, אמר קדשא בריך הוא, יטעמון ישראל אסוטא, ועד דייבלון אסוטא דא, לא אתחזוי להו מיכלא אחרא. פיוון דאכלו מצה,

לשון הקידוש

ומזון אחר בבית. עשו בן. פיוון שאכל הרפואה היה, אמר, מבאן, ולא יכלה יאכל כל מה שהוא מתאה ולא יכלה להזיק לו.

כח כאשר יצאו ישראל ממצרים, לא היו יודעים עקר וסוד של האמונה. אמר הרקדווש ברוך הוא: יטעמו ישראל רפואה, ועד שיאכלו רפואה זו, לא יראה להם מאכל אחר. פיוון שאכלו ועד שיאכל אותה, לא ימצא מאכל

לא ראיו היה שיתבטל חמץ ולא יראה כלל. ומודיע קרובן וזה היה חמץ? שבתוב סלט תהיינה חמץ תאפיקנה. ועוד, שעטה ביום זה מיתבטל יוצר הרע, והתורה שנקרנות חרות נמצאת.

אלא, למלך שהיה לו בן יהידי, ונחלה. יום אחר היה מטאוה לאכל. אמרו, יאכל בן המלך (נאכל של רפואה) רפואה זו, ועד שיאכל אותה, לא ימצא מאכל

דָאִיהֵי אַסְוֹתָא לְמַיעֵל וְלִמְנְדָע בָּרוֹא דְמַהֲמָנוֹתָא.
אָמֵר קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא, מִבָּאָן וְלִהְלָאָה אַתְּהָזֵי לֹזֶן
חַמֵּץ, וַיַּכְלֹזֶן לֵיה, דָהָא לֹא יְכַל לְגַזְקָא לֹזֶן. וּבֶל
שְׁכֵן דְבִיוֹמָא דְשִׁבְעָות, אַזְדָמָן נְהָמָא עַלְאָה,
דָאִיהֵי אַסְוֹתָא בְּכָלָא.

וְעַל דָא מִקְרָבֵין חַמֵּץ, לְאַתּוֹקְדָא עַל מִדְבָּחָא.
וּמִקְרָבֵין תְּרֵין נְהָמֵין אַחֲרֵינוּ פְּחַדָא.
וְחַמֵּץ אַתּוֹקְדָא בְּנוֹרָא דְמִדְבָּחָא וְלֹא יְכַל
לְשַׁלְטָהָה, וְלְגַזְקָא לֹזֶן לִישְׂרָאֵל. וּבְגִינִי כֵּה,
יִשְׂרָאֵל קָדִישָׁו אַתְּדָבָקוּ בֵיה בְּקֹודְשָׁא בָּרוּךְ
הֽוּא, בְּאַסְוֹתָא דְאוֹרִiyָתָא בְּיוֹמָא דָא. וְאַלְמָלִי
הֽוּזֶן נְטָרֵי יִשְׂרָאֵל תְּרֵין סְטוּרֵין דְנְהָמֵי אַלְיָן, לֹא
הֽוּזֶן עַיְלָין בְּדִינָא לְעַלְמָין.

בְּיוֹמָא דְרָאשׁ הַשָּׁנָה, **דָאִיהֵי יוֹמָא דְדִינָא**, (בֶּלְיָומָא)
דָלָאו אִיהֵי, אַלְא לְאִינּוֹן דָלָא נְטָלוּ

לשון הקודש

מצה, שהיא רפואה לעולות ולדרעת בסוד
האמונה, אמר הקדוש ברוך הוא: מכאן
יכול לשולט ולהזיק להם לישראל.
וחלילה ראי להם חמץ ויأكلו אותו,
שהרי אין יכול להזיק להם. וכל שבון
שביום השבעות שנמצא להם עליזן,
ישראל שני צדדים של לחם אילו, לא
הו עולים בדין לעולם.
ביום של ראש השנה, שהוא יום הדין,

מִכְלָא דַסּוֹתָא, וּשְׁבָקוּ לְאַסּוֹתָא דָאוּרִיתָא, בְּגַין
מִכְלָא אַחֲרָא דָאֵיהוּ חַמֵּץ. דָהָא בַיּוֹמָא דָא דָרָא ש
הַשָּׁנָה, הַהוּא חַמֵּץ סְלִקָּא, וּמַקְטְּרָגָא עַלְיהָ דָבָר
נֶשׁ, וְאַלְשִׁין עַלְיהָ, וְאֵידָה קִיּוֹמָא בַיּוֹמָא דָא
מַקְטְּרָגָא עַל עַלְמָא. וּקְדֻשָּׁא בָּרוּךְ הוּא יְתִיב
בְּדִינָא עַל פָּלָא וְדָאיָן עַלְמָא.

וּבְגִינִי פֶךָ בְּדִין יְהָב קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא אֲוּרִיתָא
לִיְשָׂרָאֵל, אַטְעִים לְהָזֶה מַהְהוֹא נְהַמָּא
עַלְאָה, דַהְהוּא אָתָר, וּמְגֹזְעָה נְהַמָּא, הַזֶּוּ יְדַעַּין
וּמְסִתְבְּלִין בְּרוּצִי דָאוּרִיתָא, לְמַהְדָךְ בָּאָרֶחֶת מִישָׁר,
וְהָא אַוְקְמוֹתָה מִלְהָא אִינּוֹן חַבְרִיאָה בְּרוּזִין (ס"א אלין דקאמָרָה)
אלין בְּדַקָּאמָרָן.

**רַבִּי שְׁמֻעוֹן וְרַבִּי אַלְעֹזֶר בְּרִיהַ, הַזֶּוּ אַזְלִי
בָּאָרֶחֶת, וְהָזֶה אַזְלִין עַמְהֹזָן, רַבִּי אָבָא וְרַבִּי**

לשון הקידוש

הוּא אֶת הַתּוֹרָה לִיְשָׂרָאֵל, הַטּוּם לְהָם
(בְּכָל יּוֹם) שָׁאַיָּה הוּא, אַלְאָ לְאַלְוָ שְׁלָא לְקַחְיוּ
מְאַכְלָל שֶׁל חֲרֵפָוָה, וּעֱבוּ אֶת מְאַכְלָל
הַתּוֹרָה מִשּׁוּם מְאַכְלָל אֶחָר שֶׁהָזֶה חַמֵּץ.
בַיּוֹם זֶה שֶׁל רָאשׁ הַשָּׁנָה חַמֵּץ הַהוּא
עוֹלָה, וּמַקְטְּרָגָן עַל הָאָדָם וּמַלְשִׁין עַלְיוֹן,
וְהָא עוֹמֵד בַיּוֹם זֶה מַקְטְּרָגָן עַל הָעוֹלָם,
וְהַקְדוֹשָׁ בָרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב בְּרִין עַל בָּלָם
שָׁאַמְרָנוּ.

**רַבִּי שְׁמֻעוֹן וְרַבִּי אַלְעֹזֶר בְּנֵי חַוְלְכִים
בָּרָךְ, וְהָיָו הַזְּלִכִים עַמְּךָם רַבִּי אָבָא
וּמַפְּבָח זֶה, כַאֲשֶׁר נָתַן הַקְדוֹשָׁ בָרוּךְ**

יוסי, עד דהו אַזְלִי אַעֲרָעִי בְּחֵד סֶבָא, וְהַה
אָחִיד בְּיִדְיהָ חַד יְנִיקָא, זְקָפָ עִינּוֹי רַבִּי שְׁמֻעוֹן
וְחַמְּמָא לֵיה, אָמַר לֵיה לְרַבִּי אָבָא וְדָאי מְלִין
חַדְתֵּין אֵית גְּבָן בְּהָאי סֶבָא.

פְּד מְטוֹ לְגַבִּיהָ, אָמַר רַבִּי שְׁמֻעוֹן, בְּמַטּוֹל
דְּקוּפְּטָרָד בְּגַבְּךָ קָא אָתִית, מְאוֹן אָנְתָּה. אָמַר
לֵיה, יְזָדִי אָנָּא. אָמַר, מְלִין חַדְתֵּין וְדָאי יוֹמָא
דָּא לְגַבְּךָ, אָמַר לֵיה לְאוֹן הוּא אַרְעָד. אָמַר לֵיה,
דִּיזְרִי הָהָה בְּאַיִן פְּרִישִׁי מְדָבָרָא, דְּהַזְוִינָא,
מְשַׁתְּדָל בְּאָזְרִיכָּתָא, וְהַשְּׁתָּא אָתִינָא לִישׁוּבָא,
לְמִיתָּב בְּצַלָּא דְּקוּדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא, בְּאַלְיָן יוֹמָי
דִּירְחָא שְׁבִיעָה דָּא.

חַדְיִ רַבִּי שְׁמֻעוֹן, נָתִיב, הַזְׁדָּאי קָדְשָׁא בָּרוּךְ
הָוּא שְׁדָרָד לְגַבְּן. אָמַר לֵיה, חַיְךְ דְּנַשְׁמַע
מָלָה מְפֻזָּם, מְאַיִן מְלִין חַדְתֵּין עַתִּיקָיו.

וּרְבִּי יוֹסִי. עד שְׁחוּ הַזְּלִבִּים, פָּגְשׂוּ בְּזָכוֹן
אֶחָד, וְהִיא אָוַתְּ בְּרִיךְ תִּינּוֹק אֶחָד. חֲרִים
עִינְיוֹן רַבִּי שְׁמֻעוֹן וְרָאָה אָוַתְּ. אָמַר לוֹ
לְרַבִּי אָבָא, וְדָאי דְּכָרִים חֲדָשִׁים יִשְׁלַׁנוּ
לְשָׁבַת בְּצַל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בִּינְמִים
אַלְוָ שֶׁל הַחֲדָשׁ הַשְׁבִּיעִי הַזָּהָה.

שְׁמָחָה רַבִּי שְׁמֻעוֹן, אָמַר, נִשְׁבַּ, בְּזָדוֹאי
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שְׁלָחָ אָוַתְּ אַלְיָנוּ
אַתָּה? אָמַר לוֹ, יְהֹוָה אֱלֹהִי אָנִי. אָמַר, דְּכָרִים

דָנְטוּתָן תִּפְנוּ בַמִּדְבָּר, מֵהָא יַרְחָא שְׁבִיעָא.
וְאַמְאִי אֶתְפְּרִשְׁתָּן הַשְּׁתָא מִמִּדְבָּר, לְמִירִי
לִישּׁוֹבָא. אָמֵר לֵיהֶה הַהּוּא סְבָא, בְּשַׁאֲלָתָא דָא,
יְדֻעָא דְחַכְמָתָא גַּבָּה, וּמַיְלָךְ מַטָּו לְרַקְיָעִי
דְחַכְמָתָא. (ס"א נָטוּ לְתַקְיָעִו דְחַכְמָתָא).

פתח הַהּוּא סְבָא וְאָמֵר, (דברים א) וּבַמִּדְבָּר אָשֶׁר
רָאִית אָשֶׁר נִשְׁאָך יְיָ אֱלֹהִיך בְּאָשֶׁר יִשְׂאָ
אִישׁ אֶת בֶּןּוּ וְגוּ. הָאֵי קָרָא הַכִּי מִיבָּעִי לֵיהֶה,
וּבַמִּדְבָּר אָשֶׁר נִשְׁאָך, מֵהוּ רָאִית. אֶלָּא קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא דָבָר לוֹזֵן לִישְׂרָאֵל בַמִּדְבָּר, מִדְבָּר
תְּקִיפָא, בְּמֵה דְבָתִיב, (דברים ח) נְחַשׁ שְׂרָף וּעְקָרָב וְגוּ.
וּמִדְבָּר דְאֵיהוּ תְּקִיפָמְשָׁאָר מִדְבָּרֵין בְּעַלְמָא.
מַאי טָעָמָא.

בְּגִין דְהַהִיא שְׁעָתָא דְגַפְקָו (דף קפ"ד ע"א) יִשְׂרָאֵל

לשון הקידוש

אמֵר לוּ, תַּיִיךְ שְׁנִשְׁמָע דָבָר מִפִּיךְ, מַאֲלוּ
הַדְּבָרִים הַחֲדָשִׁים עַתִּיקִים שְׁנִטְעָתָם שֶׁ
בַמִּדְבָּר מַחְדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה, וּמַדְעָע
נִפְרַדְתָּם עַתָּה מַהֲמִדְבָּר לְבָא לִישָׁוֹב?
הָא הַנְּהָגָן אֶת יִשְׂרָאֵל בַמִּדְבָּר, מִדְבָּר
חוֹק, בָּמוֹ שְׁבָתוֹב (דברים ח) נְחַשׁ שְׂרָף
וּעְקָרָב וְגוּ. וּמִדְבָּר שְׁהָוָא חִזְקָמְשָׁאָר
שְׁחַכְמָה אַצְלָךְ וּדְבָרִיךְ מְגִיעָים לְרַקְיָעִי
הַחֲכָמָה (נותים לתקיעת החכמָה).

מִדְבָּרִיות בָּעוֹלָם. מַה הַתְּעַם?
פתח הַזָּקָן הַהּוּא וְאָמֵר, (דברים א) וּבַמִּדְבָּר
אֲשֶׁר רָאִית אָשֶׁר נִשְׁאָך הָאֱלֹהִיך

ממצרים ואשׁתְּלִימֹ לשׁתֵּין רֶבֶן, אַתְּקָף מִלְכֹותָ
קדישָׁא, וְאַסְתָּלָק עַל פָּלָא, וְסִיחָרָא אַתְּנָהִירָת וְכָדֵין
אַתְּבָפִיא מַלְכּוֹ הַיְּבָא סְטוּרָא אַחֲרָא. וְאַפִּיק לוֹן
קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִיחָךְ בְּמִדְבָּרָא תְּקִיפָּא. דָּאִיהוּ
אַתְּר וְשָׁלַטְנוּ סְפָמָא"ל חַיָּבָא, דָּאִיהוּ דִילִיה מִפְשָׁש,
בְּגַין לְתִבְרָא תְּקִפָּה וְחִילִיה, וְלִכְתָּתָא רִישִׁיה, (ס"א
וְאַחֲרָה לְיהָ) וְלִאַכְפִּיא לְיהָ, דָלָא יִשְׁלוֹט. וְאַלְמָלָא
דָּחָבוּ יִשְׂרָאֵל, בְּעָא קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַעֲבָרָא
לְיהָ מַעַלְמָא. וְעַל דָא אַעֲבָר לוֹן בְּאַחֲסָנָתִיהָ
וְעַדְבִּיהָ וְחוֹלְקִיהָ מִפְשָׁש.

כִּיּוֹן דָּחָבוּ בְּכֶפֶה זָמְגִין, נְשִׁיךְ לוֹן חַזִּיא, וְכָדֵין
אַתְּקִים (בראשית ג) הוּא יִשְׂוִיףְךָ רָאשׁ וְגוּ'.
יִשְׂרָאֵל מָהוּ רִישִׁיה בְּקְדָמִיתָא, וְלֹא יִדְעֵוּ
לְאַסְתָּפְרָא מִגִּיהָ, וְלֹבֶתָר אִיהוּ מָהָא בְּבָתְרִיָּתָא,
וְנִפְלוּ בְּלָהּוּ בְּמִדְבָּרָא, וְאַתְּקִים וְאַתְּהָ תְּשׁׁוֹפֵנוּ

לשון הקודש

התחזקקה המלכות הקדושה ועלתה על
הבל, והארה הלבנה, ואו נבנעה
מלכות הרשעה, האז האחר, והוציא
אתם הקדוש ברוך הוא לכת במדבר
חוּק, שהוא מקום ושלטון סְפָמָא"ל
הרשות, שהוא שלו מפש, ברי לשבר
חוּקוּ וכדוּ ולבחת ראשו (ליהודי אותו)
ולהבע נטע אותו שלא ישפט. ואל מלוא

עקב. וארבעין שניין לך מגיה, לךבל ארבעין מלכות דברי דינא.

יעל דא כתיב אשר ראית, בעינייהו हוי חמאן לההוא מארי דמדברא, אויל בפית קמייהו, גנטלי אחנטיה ועדבהה. מפלון. מדכתיב (שמות טו) אzo נבחלו אלופי אדום, ואلين אינן (דברים ח) נחש שurf ועקרב. ואנו אוף הבי אתפרשנא מישובא למדברא תקיפה, ולעינא תפון באורייתא, בגין לאכפיא לההוא סטרא.

ותו דלא מתישבן ملي דאוריתא, אלא תפון. דלית נהרא אלא ההוא דגפיק מגו השוכנא, דבר אתכפיא סטרא דא, אסתלק קדשא בריך הוא לעילא, ואתיקר ביקרה. ולית פולחנא דקונדשא בריך הוא, אלא מגו השוכנא, ולית טובא אלא מגו בישא. ובד עאל בר נש באורה בישא,

לשון הקודש

במדבר, והתקים אתה תשופנו יעקב. ואביבים שנה לך מפננו, בגנער ארבעים שחזור לעין שם בתורה, כדי להבניע את מלכות של בית דין.

יעל זה כתוב אשר ראית, בעיניהם הי רואים את ארון המדבר הולך קשר לפניהם, ולקחו נחלתו ונורלו. מנין לנו? שבתוב (שמות טו) או נבחלו אלופי אדום, ואלה הם (דברים ח) נחש שurf ועקרב.

וישבק ליה, בדין אסתלק קדשא בריך הוא ביקריה, ועל דא שלימיו דכלא טוב ורע בחרא, ולא אסתלקא לבר טוב, ולית טוב אלא זה הוא דנפק מגו בישא. ובhai טוב, אסתלק יקירה, וזהו איהו פולחנא שלים.

ואנו, עד השטא יתיבנה תפון, כל יומי שטא, בגין לאכפיא במדבר לההוא סטרא. השטא רmeta זמנה דפולחנא קדישא, סטרא דקדישא, אהדרנא ליישובא רטפון איהו פולחנא דיליה. ותו, הדשתא בראש השנה meta זמנה דההוא ח�א, למתרע דינא מקמי קדשא בריך הוא, ותפונ איהו שליט. בגין פה נפקנא מטפון ואתינה ליישובא.

פתח ההוא סבא ואמר, (תהלים פא) תקעו בחדר

לשון הקידוש

השנה בבדי להכנייע במדבר לצד הآخر. עבשו שהגייע זמן עבודת הקדש של צד הקדשה, חורנו ליישוב, שם רעה ועوب אותה, או מתעללה הקדוש ברוך הוא בכבודו, ועל זה שלמות הכלל - טוב ורע כאחד, ולעלות אחר בך מלפני הקדוש ברוך הוא, ושם הוא שולט, ומפני בך יצאנו ממש ובאנו לעובדה שלמה.

ואנחנו עד עבשו יושבים שם כל ימי

פתח הוון ההוא ואמר, (תהלים פא) תקעו

שׁוֹפֵר בְּבִסְתָּה לַיּוֹם חֲגָנוֹ, הַשְּׁתָא אֵיתָו זָמְנָא,
לְאַתְעָרָא דִינָא עַלְאָה תְקִיפָא, וּבֶד אֵיתָו אַתְעָר
סְטָרָא אַחֲרָא אַתְקִפָּה בְהַדִּיה, וּכְיוֹן דֵאֵיתָו
אַתְקִפָּה, סְלִיק וְחַפִּיא לְסִיחָרָא, דָלָא נְהִיר נְהֹרָא,
וְאַתְמִלִּיא מְסֻטָּרָא דִינָא. כְּדִין כָל עַלְמָא אֵיתָו
בְדִינָא, עַלְאֵין וְתַתְאֵין, וּכְרוֹזָא כְּרִיז בְּכָלָהוּ רְקִיעִין,
אַתְקִינוּ כּוֹרְסִיא דִינָא, לְמִארִיה דְכָלָא, דֵאֵיתָו
בְּעֵי לְמִידָן.

וּרֹזָא הָכָא, וְאַתְנִהִיר לֹן בְמִדְבָּרָא, אַפְמָאי אַתְעָר
דִינָא עַלְאָה בְיוֹמָא דָא. אֶלָא כָל רְזִין וּכָל
קְדוּשָׁין יְקִירִין, בְלָהוּ תְלִין בְשִׁבְיעָה. וְהַהִיא
שִׁבְיעָה עַלְאָה, עַלְמָא עַלְאָה, דָאָקָרִי עַלְמָא
דָאָתִי. מְנִיה נְהָרִין כָל בְזִיגִינִין, וּכָל קְדוּשָׁין, וּכָל
בְּרִכָּאן. וּבֶד מְטִי זָמְנָא, לְחַדְתּוֹתִי בְרִכָּאן וּקְדוּשָׁין
לְאַנְהָרָא, בְעֵא לְאַשְׁגָּחָא בְכָל תְקוֹנָא דְעַלְמָין בְלָהוּ.

לשון הקודש

לאordon הַבָּל, שֶׁהָא רֹזֶה לְדוֹן.

וּפֹזְדּ בָּאָזֵן, וְהָאֵיר לְנוּ בְמִדְבָּר, מְהֻנָּע
מְתַעוּרֵר דִין עַלְיוֹן בְיוֹם זֶה. אֶלָא כָל
סְודֹות וּכָל הַקְּדָשָׁות הַגְּכָבָרוֹת, בְּלָם
תְלוּיִים בְשִׁבְיעָה. וְהַשְּׁבִיעָה הַהִוא הַעַלְיוֹן,
עוֹלָם הַעַלְיוֹן, שְׁנָקְרָא עוֹלָם הַבָּא. מִמְּנוּ
מְאֵירִים כָל חִנּוֹת וּכָל הַקְּדָשָׁות וּכָל
הַבְּרָכוֹת. וּכְאֵשֶׁר מִגְעַן חֹזֶן לְתַחַשׁ

בְּחִדְשָׁ שׁוֹפֵר בְבִסְתָּה לַיּוֹם חֲגָנוֹ. עַבְשׂו
הָא הַזָּמֵן לְהַתְעֹזֵר הַדִּין הַעַלְיוֹן הַחֲזָקָה,
וּכְאֵשֶׁר הוּא מְתַעוּרֵר, הַצָּד הַאַחֲרֵי
מְתַחְזֹק בְּנָגְדוֹ. וּמְכִיּוֹן שֶׁהָא מְתַחְזֹק,
עוֹלָה וּמְבָשָׁה לְלִבְנָה, שֶׁלָּא מְאִירָה אָור,
וּמְתַמְלָאת מִצְדֵּה הַדִּין. אָנוּ כָל הַעוֹלָם הוּא
בְדִין, עַלְיוֹנים וְתַחַתּוֹנִים, וּכְרוֹזָא קּוֹרָא
בְכָל הַرְקִיעִים: הַתְקִינוּ בְפָא שֶׁל דִין